

"মৰমৰ সন্তানসকল – ভাই-ভনীৰ বোধৰ পৰা আঁতৰি ভাই-ভাই বুলি বুজা তেতিয়া চিভিল আই (সু-দৃষ্টি) হৈ যাব, আত্মা যেতিয়া চিভিল-আইজড হ'ব তেতিয়াহে কৰ্মাভীত হ'ব পাৰিব।"

প্ৰশ্ন: নিজৰ অৱগুণবোৰ আঁতৰাবলৈ কোনটো যুক্তি ৰচিব লাগে?

উত্তৰ: নিজৰ কেৰেক্টাৰৰ (চৰিত্ৰৰ) ৰেজিষ্টাৰ ৰাখা। সেই ৰেজিষ্টাৰত নিতৌ খতিয়ান লিখা। খতিয়ান ৰাখিলে নিজৰ দুৰ্বলতাবোৰৰ বিষয়ে জ্ঞাত হ'বা তেতিয়া সহজে সেয়া আঁতৰ কৰিব পাৰিব। দুৰ্বলতাবোৰ আঁতৰাই-আতঁৰাই সেইটো অৱস্থাত উপনীত হ'ব লাগে যাতে এজন পিতাৰ বাহিৰে আন একো স্মৃতিলৈ নাহে। কোনো পুৰণি বস্তুৰ প্ৰতি যাতে মমত্ব নাথাকে। অন্তৰত বিচৰাৰ একো ইচ্ছা যাতে নাথাকে।

ওঁম শান্তি। এটা হৈছে মানৱ বুদ্ধি, আনটো হৈছে ঈশ্বৰীয় বুদ্ধি, আকৌ হ'ব দৈৱী বুদ্ধি। মানৱ বুদ্ধি হৈছে আসুৰী বুদ্ধি। ক্ৰিমিনেল-আইজড (কু-দৃষ্টি) নহয় জানো। এটা হৈছে চিভিল-আইজড (সু-দৃষ্টি), দ্বিতীয়টো হৈছে ক্ৰিমিনেল-আইজড। দেৱতাসকল হৈছে ৰাইচলেচ (নিৰ্বিকাৰী), চিভিল-আইজড আৰু ইয়াত কলিয়ুগী মনুষ্য হৈছে পতিত ক্ৰিমিনেল-আইজড। তেওঁলোকৰ খেয়ালেই বিকাৰী হ'ব। ক্ৰিমিনেল-আইজড মনুষ্যই ৰাৱণৰ জেলত পৰি আছে। ৰাৱণ ৰাজ্যত সকলো হৈছে ক্ৰিমিনেল-আইজড, এজনো চিভিল-আইজড নাই। এতিয়া তোমালোক পুৰুষোত্তম সংগম যুগত আছা। এতিয়া বাবাই তোমালোকক ক্ৰিমিনেল-আইজডৰ পৰা সলনি কৰি চিভিল-আইজড কৰি আছে। ক্ৰিমিনেল-আইজডৰ ক্ষেত্ৰতো অনেক প্ৰকাৰ থাকে - কাৰোবাৰ চেমি (অলপ কম), কাৰোবাৰ কেনেকুৱা। যেতিয়া চিভিল-আইজড হৈ যাব তেতিয়া কৰ্মাভীত অৱস্থা হৈ যাব তেতিয়া ব্ৰাডাৰ্লি-আইজড (ভাই-ভাই দৃষ্টি) হৈ যাব। আত্মাই, আত্মাক চায়, শৰীৰতো নাথাকেই তেন্তে ক্ৰিমিনেল-আইজড কেনেকৈ হ'ব সেই কাৰণে পিতাই কয় - নিজকে "ভাই-ভনী"ৰ ভাৱৰ পৰাও আঁতৰি যোৱা। ভাই-ভাই বুলি ভাবা। এয়াও অতি গঢ় কথা। কেতিয়াও কাৰো বুদ্ধিত এয়া উদয় হ'ব নোৱাৰে। চিভিল-আইজডৰ অৰ্থ কাৰো বুদ্ধিত উদয় হ'ব নোৱাৰে। যদি উদয় হৈ যায় তেতিয়া উচ্চ পদ পাই যাব। পিতাই বুজায় নিজকে আত্মা বুলি বুজা, দেহক পাহৰি যাব লাগে। এই দেহ পিতাৰ স্মৃতিতে ত্যাগ কৰিব লাগে। মই আত্মা বাবাৰ ওচৰলৈ গৈ আছো। দেহৰ অভিমান এৰি, পবিত্ৰ কৰি তোলাতো পিতাৰ স্মৃতিতে দেহ ত্যাগ কৰিব লাগে। ক্ৰিমিনেল-আইজড হ'লে নিশ্চয় অন্তৰ দহি থাকিব। লক্ষ্য বহুত উচ্চ। যদিও কোনো-কোনো ভাল-ভাল সন্তান আছে তথাপিও কিবা নহয় কিবা ভুল নিশ্চয় হৈ থাকে কিয়নো মায়া আছে নহয়। কৰ্মাভীততো কোনেও হ'ব নোৱাৰে। কৰ্মাভীত অৱস্থা অন্তিম সময়ত হ'ব তেতিয়া চিভিল-আইজড হ'ব পাৰে। তেতিয়া সেই আত্মিক ভাই-ভাইৰ মৰম থাকিব। আত্মিক ভাই-ভাইৰ মৰম বহুত ভাল হয়, তেতিয়া ক্ৰিমিনেল দৃষ্টি নাথাকিব, তেতিয়াহে উচ্চ পদ পাব পাৰিব। বাবাই লক্ষ্য উদ্দেশ্যৰ বিষয়েতো পুৰা শুনাইছে। সন্তানসকলে বুজি পায় যে মোৰ এইটো-এইটো দুৰ্বলতা আছে। ৰেজিষ্টাৰ যেতিয়া ৰাখিবা তেতিয়া দুৰ্বলতাবোৰৰ বিষয়ে জ্ঞাত হ'বা। অৱশ্যে এনেকুৱাও হ'ব পাৰে কোনোবাই ৰেজিষ্টাৰ নৰখাকৈও শুধৰণি হ'ব পাৰে। কিন্তু যিসকল কেঁচা সন্তান তেওঁলোকে ৰেজিষ্টাৰ নিশ্চয় ৰাখিব লাগে। কেঁচাতো বহুত আছে, কোনো কোনোৱেতো লিখিবই নাজানে। তোমালোকৰ অৱস্থা এনেকুৱা হ'ব লাগে যাতে অন্য কোনো স্মৃতিলৈ নাহে। মই আত্মা শৰীৰ অবিহনে আহিছিলো, এতিয়া অশৰীৰী হৈ যাব লাগিব। ইয়াৰ ওপৰত এটা কাহিনী আছে - তেওঁ ক'লে তুমি লাঠিও নল'বা, সেয়াও অন্তিম সময়ত স্মৃতিলৈ আহিব। কোনো বস্তুৰ প্ৰতি মমত্ব ৰাখিব নালাগে। বহুতৰ পুৰণি বস্তুৰ প্ৰতি মমত্ব থাকে। পিতাৰ বাহিৰে একোৱেই যাতে স্মৃতিলৈ নাহে। কিমান উচ্চ লক্ষ্য। ক'ত শিলগুটি (মূল্যহীন বস্তু), ক'ত শিৱবাৰাৰ স্মৃতি। বিচৰাৰ ইচ্ছা থাকিব নালাগে। প্ৰত্যেকেই অতি কমেও 5-6 ঘণ্টা সেৱা নিশ্চয় কৰিব লাগে। এনেয়েতো গভাৰ্ণমেণ্টৰ (চৰকাৰৰ) সেৱা 8 (আঠ) ঘণ্টা কৰিবলগীয়া হয় কিন্তু পাণ্ডৱ গভাৰ্ণমেণ্টৰ সেৱা অতিকমেও 5-6 ঘণ্টা নিশ্চয় কৰিব। পতিত মনুষ্যই কেতিয়াও বাবাক স্মৰণ কৰিব নোৱাৰে। সত্যযুগত হৈছে ৰাইচলেচ ৱল্ড (নিৰ্বিকাৰী বিশ্ব)। দেৱী-দেৱতাসকলৰ মহিমা গোৱা হয় - সৰ্বগুণ সম্পন্ন, 16 কলা সম্পূৰ্ণ... তোমালোক সন্তানসকলৰ অৱস্থা কিমান উপৰাম হোৱা উচিত। কোনো ধৰণৰ ছিঃছিঃ বস্তুৰ প্ৰতি মমত্ব ৰাখিব নালাগে। শৰীৰৰ প্ৰতিও যাতে মমত্ব নাথাকে, ইমান যোগী হ'ব লাগে। যেতিয়া সঁচা-সঁচা এনেকুৱা যোগী হ'বা তেতিয়া সতেজ হৈ থাকিব। যিমান তোমালোক সতোপ্ৰধান হৈ যাবা, সিমানেই আনন্দৰ পাৰাপাৰ নোহোৱা হ'ব। 5 হাজাৰ বছৰৰ আগতেও এনেকুৱা আনন্দ আছিল। সত্যযুগতো সেয়াই আনন্দ থাকিব। ইয়াতো আনন্দত থাকিবা আকৌ সেই আনন্দই লগত লৈ যাব। অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি বুলি কোৱা হয়। এতিয়া তোমালোকে মত পাই আছা আকৌ

সত্যযুগত সেই অনুসৰি গতি হ'ব। ইয়াৰ ওপৰত বহুত বিচাৰ সাগৰ মন্থন কৰিব লাগে।

পিতাতো হয়ই দুখ-হতা, সুখ-কতা। তোমালোকে কোৱা আমি পিতাৰ সন্তান গতিকে কাকো দুখ দিব নালাগে। সকলোকে সুখৰ ৰাস্তা দেখুৱাব লাগে। যদি সুখ নিদিয়া তেন্তে নিশ্চয় দুখ দিয়া। এয়া হৈছে পুৰুষোত্তম সংগমযুগ, যেতিয়া তোমালোকে সত্যপ্ৰধান হ'বলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰা। পুৰুষাৰ্থীও ক্ৰম অনুসৰি হয়। যেতিয়া সন্তানসকলে ভাল সেৱা কৰে তেতিয়া পিতাই তেওঁলোকৰ মহিমা কৰে এই অমুক সন্তানটি যোগী হয়। যিসকল সেৱাৰ লায়ক সন্তান হয় তেওঁলোকৰ পবিত্ৰ জীৱন হয়। যাৰ অলপ মানো অলাগতীয়াল খেয়াল নাহে তেওঁলোকে পিছলৈ কৰ্মাতীত অৱস্থা প্ৰাপ্ত কৰিব। তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলহে চিভিল-আইজড হৈ আছা। মনুষ্যক কেতিয়াও দেৱতা বুলি ক'ব নোৱাৰি। যি ক্ৰিমিনেল-আইজড হ'ব তেওঁ পাপ নিশ্চয় কৰিব। সত্যযুগী সৃষ্টি হৈছে পবিত্ৰ সৃষ্টি। এয়া হৈছে পতিত সৃষ্টি। এই অৰ্থও বুজি নাপায়। যেতিয়া ব্ৰাহ্মণ হ'ব তেতিয়াহে বুজিব। এনেকৈ কয় যে জ্ঞানতো বহুত ভাল, যেতিয়া আজৰি হ'ম তেতিয়া আহিম। বাবাই বুজি পায় কেতিয়াও নাহে। এয়াতো পিতাক অপমান কৰা হ'ল। মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা হয় তেন্তে তৎকালে কৰিব লাগে। কালিলৈ এৰিলে মায়াই নাকত ধৰি গাঁতত পেলাই দিব। কালি-কালি কৰোঁতে-কৰোঁতে কালে থাই পেলাব। শুভ কাৰ্যত দেৰি কৰা উচিত। মৃত্যু শিৰত বিৰাজমান হৈ আছে। কিমান মনুষ্যৰ অকস্মাতে মৃত্যু হৈ যায়। এতিয়া বোমা দিলে কিমান মানুহ মৰি যাব! ভূমিকম্প আহে নহয় জানো, তেতিয়া জানো আগতিয়াকৈ গম পোৱা যায়! ড্ৰামা অনুসৰি প্ৰাকৃতিক দুৰ্যোগ আদিও হ'ব, যাক কোনেও জানিব নোৱাৰে। বহুত লোকচান হৈ যায়। তেতিয়া চৰকাৰে ৰেলৰ ভাড়া আদিও বঢ়াই দিয়ে। মনুষ্যইতো যাত্ৰা কৰিবই লাগিব। খেয়াল চলি থাকে - কেনেকৈ আমদানি বঢ়াও যাতে মনুষ্যক দিব পাৰি। খাদ্য-শস্যৰ কিমান দাম বাঢ়ি গৈছে। গতিকে পিতাই বহি বুজায়- চিভিল-আইজডক কোৱা হয় পবিত্ৰ আত্মা। এই জগতখনেই হৈছে ক্ৰিমিনেল-আইজড। তোমালোক এতিয়া চিভিল-আইজড হোৱা। পৰিশ্ৰম কৰিবলগীয়া হয়, উচ্চ পদ পোৱাতো কোনো মাহীৰ ঘৰৰ দৰে (ইমান সহজ) নহয়। যি বহুত চিভিল-আইজড হ'ব তেওঁ উচ্চ পদ পাব। তোমালোকতো ইয়ালৈ নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হ'বলৈ আহিছা। কিন্তু যি চিভিল আইজড নহয়, জ্ঞান ধাৰণা কৰিব নোৱাৰে, তেওঁ পদো কম পাব। এই সময়ত সকলো মনুষ্যৰে ক্ৰিমিনেল-আইজড। সত্যযুগত হয় চিভিল-আইজড।

পিতাই বুজায়- মৰমৰ সন্তানসকল, তোমালোক দেৱী-দেৱতাসকল স্বৰ্গৰ মালিক হ'ব বিচৰা যদি বহুত-বহুত চিভিল-আইজড হোৱা। নিজকে আত্মা বুলি বুজি পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া 100 শতাংশ চ'ল-কম্পিয়াচ (আত্মা সচেতন) হ'ব পাৰিবা। যিকোনো লোককে অৰ্থ বুজাব লাগে। সত্যযুগত পাপৰ কোনো কথাই নাথাকে। সেয়া হৈছেই সৰ্বগুণ সম্পন্ন, সম্পূৰ্ণ চিভিল-আইজড। চন্দ্ৰবংশীৰো দুটা কলা কম হয়। চন্দ্ৰমাৰো অস্তিম সময়ত কেৱল আঁচ এডালহে থাকেগৈ। একেবাৰে নাইকিয়া হৈ নাযায়। এনেকৈ ক'ব যে প্ৰায় লোপ হৈ গ'ল। ডাৱৰৰ বাবে দেখা পোৱা নাযায়। সেয়েহে পিতাই কয় - তোমালোকৰ জ্যোতিও একেবাৰে নুমাই নাযায়, কিবা নহয় কিবা অলপ পোহৰ থাকেগৈ। চুপ্ৰিম বেটাৰীৰ পৰা তোমালোকে পুনৰ শক্তি লোৱা। স্বয়ং আহি শিকায় যে মোৰ লগত তোমালোক কেনেকৈ যোগযুক্ত হ'ব পাৰিবা। শিক্ষকে পঢ়ায় তেতিয়া বুদ্ধিৰ যোগ শিক্ষকৰ লগত নাথাকে জানো। শিক্ষকে যি মত দিয়ে সেইয়া পঢ়িব। আমিও পঢ়ি উঠি শিক্ষক অথবা বেৰিষ্টাৰ হ'ম, ইয়াত কৃপা বা আশীৰ্বাদ আদিৰ কথাই নাথাকে। শিৰ নত কৰাৰো দৰকাৰ নাই। অৱশ্যে হয়, কোনোবাই “হৰি ঔম” বা “ৰাম-ৰাম” বুলি ক'লে তেতিয়া সঁহাৰি জনাই ক'বলগীয়া হয়। এয়া একপ্ৰকাৰ সন্মান দিবলগীয়া হয়। অহংকাৰ দেখুৱাব নালাগে। তোমালোকে জানা যে আমিহে এজন পিতাকে স্মৰণ কৰিব লাগে। কোনোবাই ভক্তি এৰিলে তেতিয়াও হুলস্থূল হৈ যায়। ভক্তি এৰি দিয়াসকলক নাস্তিক বুলি ভাবে। তেওঁলোকে নাস্তিক বুলি কোৱা আৰু তোমালোকে কোৱাৰ মাজত কিমান পাৰ্থক্য আছে। তোমালোকে কোৱা তেওঁলোকে পিতাক নাজানে সেই কাৰণে নাস্তিক, গৰাকী বিহীন (মাউৰা), সেই কাৰণে সকলোৱে কাজিয়া কৰি থাকে। ঘৰে-ঘৰে কাজিয়া-অশান্তি। ক্ৰোধৰ চিহ্ন হৈছে অশান্তি। তাত কিমান অপাৰ শান্তি থাকে। মনুষ্যই কয় ভক্তিত বহুত শান্তি পোৱা যায়, কিন্তু সেয়া হৈছে অল্পকালৰ। সদাকালৰ বাবে শান্তি লাগে নহয় জানো। তোমালোক প্ৰভুৰ আছিল পিছত মাউৰা হৈ গ'ল তেতিয়া শান্তিৰ পৰা আকৌ অশান্তিলৈ আহি যোৱা। বেহদৰ পিতাই বেহদৰ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ দিয়ে। হদৰ পিতাৰ পৰা হদৰ সুখৰ উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। সেয়া বাস্তৱত হৈছে দুখৰ, কাম কটাৰীৰ উত্তৰাধিকাৰ, য'ত দুখই দুখ আছে সেই কাৰণে পিতাই কয় - তোমালোকে আদি-মধ্য-অন্ত দুখ পোৱা।

পিতাই কয় মোক পতিত-পাৱন পিতাক স্মৰণ কৰা, ইয়াক কোৱা হয় সহজ স্মৰণ আৰু সহজ জ্ঞান, সৃষ্টি চক্ৰৰ। তোমালোকে নিজকে আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ বুলি বুজিলে তেতিয়া নিশ্চয় স্বৰ্গলৈ আহিবা। স্বৰ্গত সকলো চিভিল-আইজড আছিল, দেহ-অভিমানীক ক্ৰিমিনেল-আইজড বুলি কোৱা হয়। চিভিল-আইজডত কোনো বিকাৰ

নাথাকে। পিতাই কিমান সহজকৈ বুজায় কিন্তু সন্তানসকলৰ এইটোও স্মৃতিত নাথাকে কিয়নো ক্ৰিমিনেল-আইজড্ হয়। সেয়েহে ছিঃ ছিঃ জগতখনেই তেওঁলোকৰ স্মৃতিলৈ আহে। পিতাই কয় - এই জগতখনক পাহৰি যোৱা। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত।
আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ বাবে মুখ্য সাৰ:-*

(1) এনেকুৱা যোগী হ'ব লাগে যাতে শৰীৰৰ প্ৰতি লেখ মানো মমত্ব নাথাকে। কোনোধৰণৰ ছিঃছিঃ (লেতেৰা) বস্তুৰপ্ৰতি যাতে আসক্তি নাথাকে। এনেকুৱা উপৰাম অৱস্থা হ'ব লাগে। আনন্দৰ পাৰাপাৰ থাকিব নালাগে।

(2) মৃত্যু শিৰত বিৰাজমান হৈ আছে সেইকাৰণে শুভ কামত পলম কৰিব নলাগে। কালিলৈ কৰিম বুলি এৰিব নালাগে।

বৰদান: বেমাৰ সচেতন হোৱাৰ পৰিৱৰ্তে আনন্দেৰে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰোঁতা আত্মা সচেতন হোৱা শৰীৰতো সকলোৰে পুৰণা হয়েই। প্ৰত্যেকৰে কিবা নহয় কিবা সৰু-ডাঙৰ বেমাৰ আছে। কিন্তু শৰীৰৰ প্ৰভাৱ যদি মনৰ ওপৰত পৰে তেন্তে ডবল বেমাৰী হৈ বেমাৰ সচেতন হৈ যাবা, সেই কাৰণে কেতিয়াও মনলৈ বেমাৰৰ সংকল্প অহা উচিত নহয়, তেতিয়া কোৱা হ'ব আত্মা সচেতন। বেমাৰলৈ কেতিয়াও ভয় নকৰিবা। অলপ ঔষধ ৰূপী ফল খাই তাক বিদাই দি দিয়া। আনন্দেৰে হিচাপ-নিকাচ নিষ্পত্তি কৰা।

স্লোগান: প্ৰতিটো গুণ, প্ৰতিটো শক্তিৰ অনুভৱ কৰা অৰ্থাৎ অনুভৱী মূৰ্ত হোৱা।

!! ওঁ শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!